

Vesmírní dýleři

vyhulený ufo
2015, 2016, 2017
ufo@vyhuleny.net

bitcoin: 1BombaGec8bp4k8x9bLctsArLVpriL5Tg6

[Creative Commons: Uved'te puvod-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/)

Zasraně špatný brakový dílo, který máte nyní náhodou před sebou, bylo sepsáno jako odpověď na otázku „*Jak dlouho trvá napsat knihu?*“ a potenciální čtenář by měl být právem předem varován. Kniha obsahuje explicitní popisy užívání omamných látek, násilí či brutálních sexuálních scén a v podstatě by ji neměl nikdo číst a když už, tak jediné pod vlivem, protože jinak nedává smysl.

Veškerá práva si laskavě vyhrazuji pro sebe a tato hromada sraček je věnována rodině, přátelům, kumpánům a strašný děvce ze Strašnic jménem Tara.

1. Základna

Kapitán Blázen seděl za pracovním stolem v kapitánský kajutě u terminálu palubního počítače, díval se do mapy a kouřil. Kajuta byla malá, skromně zařízená, postel, záchod, umyvadlo, stůl, trezor, židle a počítač. V daný situaci celkem luxusní vybavení, protože se nacházel šest set metrů pod hladinou moře, kdesi uprostřed Tichého oceánu ve starý severokorejský atomový ponorce a mířil ke Svobodný Tasmánii pod Spojenými státy australskými. Probíral se korespondencí a přesouval do složky zbytečných přijatých zpráv spamy nabízející nejnovější nigerijský erotický pomůcky a čínský syntetický drogy. Nedalo se totiž dělat nic jiného, protože ponorce bude ještě pár dní trvat, než dorazí do Tasmánie s objednanou zásilkou methamfetaminu ze severokorejských fabrik. Kapitán Blázen byl dýler, prodejce drog všem, kteří je chtěli a vyžadovali, kouřil marihuanu a zabíjel čas přemýšlením.

Doba je divoká, gregoriánský kalendář, jeden z mála přežitků dob minulých, ukazoval rok 2460. Geopolitická situace se změnila, když před 180 lety byla planeta Země kontaktována mimozemskou inteligencí, což následně vyvolalo značný otřesy v uspořádání světového pořádku. Hungové, tak si tito humanoidé říkali, totiž kontaktovali čínský komunisty a ti jako správní obchodníci ucítili příležitost, kterou pochopitelně uchopili oběma rukama. Hungy zajímalo jen jedno, zdroje a hlavně potrava. Bohužel se velmi rychle ukázalo, že přes veškerý technologický rozvoj, kterým tehdejší Čína vládla, nemá Hungům co nabídnout, tedy kromě vlastních lidí. I přes první stálou čínskou základnu na Měsíci se jednoduše ukázalo, že planeta Země není schopna pokrýt požadavky a je na úrovni doby kamenné. Čínským vůdcům došlo, že pokud se nezmění poměr technologických sil, Země bude ztracena a kolonizována. Dodneška se přesně neví, jak se to Číňanům podařilo, ale předpokládá se, že díky zvládnuté technologii klonování, genetické manipulace s lidskou DNA a za cenu početně vysokých ztrát získali jednu, nedaleko Země hlídkující, Hungskou vesmírnou loď i s posádkou, kterou následně v měsíčních laboratořích podrobili pečlivému zkoumání.

Díky tomu se jim podařilo odhalit tajemství hyperprostorového skoku, transportního paprsku a hlavně hungských zbraňových systémů. Logicky následně vypukla válka, protože Hungům se příliš nelíbilo, že se Číňané nijak příliš nezabývali diplomacií a zcela bezostyšně kradli technologie. Během deseti let bojů byla plazmovými bombami zničena třetina planety a populace lidstva se zmenšila asi na jednu pětinu původní velikosti. Zanikla Evropská unie, Spojené státy severoamerické a Jihoamerická federace, Sibír ovládla Čína a Africká republika byla uvržena do chaosu, ze kterého se nevzpamatovala doposud. Když už to vypadalo na totální porážku Číny a Spojených států australských, zcela náhodou v malé biologické australské laboratoři během zkoumání zajatých Hungských bojovníků zjistili, že jedna z rostlin, kterou Hungové pojídají s ukrutnou pravidelností a jenž pěstovali na svých mateřských lodích, obsahuje alkaloid efedrin a pokud Hung nedostane svoji rostlinu do tří dnů, zemře v krutých bolestech. Následnými experimenty na živých zajatcích bylo zjištěno, že při své technologické vyspělosti neznají amfetamin ani methamfetamin, že na něj dobře reagují a cítí se po něm šťastní, jsou klidnější, chytřejší a život bez užití pervitinu se jim ze tří dnů prodlouží přesně na jeden pozemský týden. Tehdejší vládcí Číny a Austrálie podnikli poslední možný krok k uzavření míru a zastavení destrukce, když představitelům Hungů nabídli tuto komoditu. Ti, když viděli, jak pozitivně jejich rasa reaguje na užití bílého krystalu, přistoupili na dohodu, zastavili boje a uzavřeli mírovou dohodu o vzájemné spolupráci. Dostali totiž co chtěli, oboustranně poctivý obchod, výhodný pro obě strany. Tak se Čína stala generální dodavatel methamfetaminu pro první mimozemskou rasu, která kontaktovala naši zapadlou planetu v opuštěném koutě vesmíru. To byl začátek budoucí historie největších dodavatelů omamných látek a jedů pro celý známý vesmír. Během následujících sto let se na planetu Zemi přestěhovalo značné množství dobrodruhů, uživatelů a obchodníků, kteří dokázali ocenit genialitu lidského mozku a ducha. Pervitin byl totiž jen začátek slávy obchodní stanice jménem Země a

nejlepší meth se začal vařit v čínské kolonii jménem Severní Korea, které již po mnoho desítek let vládla rodinná dynastie Kimů, nekompromisních obchodníků vším zbožím. Obchod se stal základním hybatelem dalšího rozvoje Země a nejdůležitějším bylo u koho a v jaký bance skončí Kredity.

Kapitán Blázen odložil do popelníku vajgl od jointa, pustil klimatizaci, aby odsála kouř a v kajutě začalo zase být vidět. Z krabičky odsypal další zelenou drť, nachystal dlouhý papírek, když se ozvalo zaklepání na lodní dveře.

„Co je do prdele?“ pomyslel si Blázen a stisknutím tlačítka otevřel. Objevila se zarostlá hlava s nemytými vlasy, brýlemi s čočkami minimálně 20 dioptrií a pronesla větu, kterou rozhodně slyšet nechtěl.

„Kakapitáne, mamám oobjekt nna sasonaru,“ řekla hlava a v místech, kde má člověk obvykle ústa, se zavlnil nešlechtěný plnovous.

„Bože Franku, debile, to si se posral,“ řekl Blázen a dobalil jointa.

„Kakapitáne, jještě ssem sse nenepoposral, alle mamám fafakt oobjekt nna sasonaru,“ koktavě odpověděla Frankova hlava. Blázen zapálil brko, natáhl kouř hluboko do plic a zhluboka vydechl.

„Franku, ty kotavej debile, to už si mi říkal, ale jak je kurva velkej a jak je daleko?“

„Kakapitáne, ppatnáct kikulommetrů ppřed nanámi, hhloubka ttřitřista memetrů, vyvydává sisignál.“

„Franku, jakej kurva signál?“

„Kakapitáne...“

„Neříkej mi furt Kakapitáne a vymáčkni se Franku,“ v duchu si Blázen pomyslel něco o tom, že kdyby neměl Frank tak geniální sluch a mozek, už dávno by ho dal sežrat těm posledním rybám, který ještě v oceánu zbyly.

„Huhungskej sisignál, vyvypadá tto nana zazáchrnou kakapsli, Kakapitáne,“ vykotal ze sebe Frank.

„Achjo,“ vzdychl Blázen a opět mocně natáhl kouř z jointa.

„Víš co Franku, zalez zpátky do tý svý smrdutý nory, pokračuj ve svý práci a příště použij palubní komunikátor. Příšerně smrdíš.“

„Kakapitáne, vivíš žeže sese bobojim dodo tyty kkrabičky mumluvit,“ vykotala ze sebe Frankova hlava.

„Mazej debile, ještě ti něco uteče a budeme v prdeli, víš co vezem. A Franku, zkus se umejt.“

Frankova hlava zmizela, zůstalo jen trošku smrádku a Blázen se podíval na jointa, kterého držel v ruce. Ani moc dlouho nepřemýšlel, protože znal cenu technologií a neexistuje nic, co by se nedalo prodat a zrovna ve Svobodné Tasmánii, kam mířil.

Svobodná Tasmánie byl zvláštní politický útvar. Země vědců, kteří na ostrov prchli během války, kde zakázali veškeré látky měnící vědomí, protože věří, že pouze čistý lidský mozek je schopen podávat nejlepší výkony. Blázen s tím příliš nesouhlasil, protože každá mince má dvě strany a moc dobře věděl, že pod svícnem bývá největší tma a za vysokou zdí s nepřetržitou ochranou je stát, který využívá pro svůj běžný provoz armádu klonovaných otroků, jejichž výrobu Tasmánie dokázala tak ovládnout, že je levnější než výroba robotů. Bohužel pro Tasmánii, nepodařilo se vyřešit problém se závislostí, jelikož není úplně geneticky podmíněná a v jejich populaci otroků bylo nemalé procento uživatelů jedů a drog, i když věděli, že mohou být zabiti při odhalení jejich závislosti. Inu těžký život otroka. Pak tu byli vědci, kteří trávili celé dny v laboratořích a drogy brali, protože jim tak velela jejich genialita, která nedokázala ovládnout touhu po rauši. Ale i pro ně platila tasmánská spravedlnost.

Blázen se zvedl ze židle, stáhl své vlasy barvy pochcané slámy do culíku, promnul si strniště, vzal na sebe svoji oblíbenou koženou bundu a vyšel ze dveří do hlavní chodby, táhnoucí se celou ponorkou a zamířil na můstek. Ponorka je sice stará padesát let, ale svému účelu stále dobře slouží. Poctivý výrobek čínského vojenského průmyslu osazený tasmánskou technologií, jenž prvních 40 let sloužil

rodině Kimů při prosazování obchodních zájmů. Export a import. Nic složitého. Kapitánovi Bláznovi se neříkalo nadarmo „Blázen“, protože jen blázen by dobrovolně pracoval pro takovou partu pomatenců jako byli Kimové. Celý rodinný klan byl natolik poznamenán genetickými úpravami, že se jim vyhýbal každý, kdo měl nohy a mohl se pohybovat. Severní Korea byla jediná část čínského impéria, která měla jakési zdání samostatnosti, protože na jejich serverech uložených hluboko v horách byly provozovány hlavní databáze Kreditního systému. Kdysi v minulosti měl podobnou roli takzvaný Hong Kong. Proto pracovat přímo pro Severokorejce, znamenalo mít přístup defakto k neomezenému množství Kreditů. To Blázen dobře věděl, protože když byl ve svých třiceti letech přinucen opustit armádu Spojených států australských, pro kterou pracoval na letadlové lodi, za prodej psychedelických drog vojákům, příliš dlouho se nerozhodoval a nechal se najmout do služeb Kimů. Byla to tehdy náhoda, když tehdejší dodavatel LSD, náhodou Severokorejec, přišel s tím, že jeho šéfové shánějí nového člena posádky pašerácký ponorky. Neodmítl a během deseti let se vypracoval na kapitána. Když ponorka dokončila svůj čtyřicetiletý životní cyklus v severokorejské armádě, tak ji odkoupil. Nyní je mu padesát, má vlastní ponorku, velmi tučný objem Kreditů uložených v horách u Kimů a v některých enklávách je na něj uvalen trest smrti. Stálo mu to za ten adrenalin v krvi.

Ponorka jela na autopilota, počítač již zpracoval informaci ze sonaru a začal zpomalovat. V křesle u kormidla, s nohama položenýma na ovládacím pultu, měl zrovna službu Karlos a velmi nechutně chrápal. Karlos byl hlavní kormidelník a navigátor, který miloval kokain. Karlos byl šílenec, mexikánc z Texasu a profesor na univerzitě v Nezávislý Kalifornii. Měl zásadní problém, kterým byla kalkulačka v hlavě, jenž vyžadovala velké dávky kokainu. Nikdy nevyrážel bez svého batohu s jedním až dvěma kily hydrochloridu. Jeho lesklá hlava se blyštěla v mihotavém světle diodového osvětlení a Blázen dostal hroznou chuť ho proplesknout přes uši. Karlos to nenáviděl a vždycky byla hrozná legrace, když ho takhle někdo probudil z výjimečných okamžiků, ve kterých se mu podařilo usnout.

„Debile vstávej, už zase spíš,“ pleskly ruce na dvě uši. Karlos sebou prudce škubl, nohy sletěly z pultu a jak ztratil rovnováhu v křesle, složil se přímo na zem.

„Kapitáne, tu jeden zkurvysyne, co se kurva děje? Já nespím, jen hraju v duchu sám se sebou šach,“ mručel Karlos a zvedal se zpátky do svého křesla. Z boční přihrádky vyndal krabičku s kokainem, titanovým šňupátkem, kartou s uloženým certifikátem pro přístup ke Kreditům a diamantovou destičkou, na které nadrtil z hroudy, vyprodukované Kolumbijským syndikátem svobodných producentů koky a labužnický natáhl do levé nosní dírky. Rukou si spojeně promnul svůj umělý nos, kterým už dávno nahradil rozleptané sliznice a zhluboka se napil z láhve, jejíž jedovatě zelená náplň jasně indikovala kvalitní absinth a znovu se zeptal, o co kurva jde.

„Karlosi, sonar zachytil záchranou kapsli, pravděpodobně z hungský lodi a ponorka automaticky zpomalila. Potřebuju, abys ji manuálně přiblížil na transportní vzdálenost,“ vysvětlil Blázen hlavnímu kormidelníkovi. „A kde je kurva ten debil, co nám tady obsluhuje zbraně?“

„Oukej kapitáne. Pong šňupe perník u své konzole,“ řekl Karlos, sklonil se nad ovládací panel, přepnul na manuální ovládání a pevně uchopil ovládací páku kormidel.

Blázen se posadil do kapitánského křesla, vložil do ucha palubní komunikátor a vyvolal Ponga, ať se laskavě dostaví na můstek. Pong byl další blázen na lodi, akorát pro změnu velmistr v kung-fu a znalec všemožných zbraňových systémů. Jeho problém byl perník, protože když se nudil a neměl co ničit či koho zabít, seděl u konzole virtuální reality a pařil nějaký kung-fu porno hry.

„Pongu, vstávej od té sračky, máme cizí objekt ve vodě. Přijď na můstek, mohl by bejt nebezpečnej,“ znova vyvolal Ponga. Pong na nebezpečný věci slyšel, ozvalo se cvaknutí a hlas s čínským přízvukem oznámil, „už letim, Šéfe!“

Netrvalo dlouho, malý Pong se pohodlně usadil do křesla u zbraní, vložil do ucha komunikátor a natěšeně se optal.

„Šéfe, tak co tu máme?“

Kapitán Blázen mu vysvětlil, že sonar objevil záchranou hungskou kapsli a je potřeba provést průzkum, než ji přesune transportem do nákladního prostoru k bližšímu ohledání. Minimálně by se mohla dát dobře prodat.

„Šéfe, zapínám senzory a spouštím dálkový průzkum,“ reagoval Pong a jeho prsty se rychle pohybovaly po konzoli senzorů.

„Šéfe, už jsem si kolikrát říkal, jestli bysme neměli upgradovat systém, přeci jen přes rozhraní virtuální reality by se mi pracovalo líp a rychleji. Navíc tohle rozhraní podporují už i debilní herní konzole, tak proč ne tenhle podvodní krám?“ nahlas přemýšlel Pong, aby si rýpl do Blázna, který virtuální realitu nenáviděl. Pro něj byla zabíjákem času, který se dal využít jinak a lépe. Třeba prodejem porna závislákům na virtuálním pornu, protože momentálně nejvíc letí meziplanetární sex. Humanoidní hungská děvka s pravým digitalizovaným neklonovaným afričanem je hitem mezi všemi fanoušky porna na Zemi i mimo ní.

Z rozmýšlení nad pornobyznysem Blázna probral Pongův hlas.

„Šéfe, senzory nedetekují nic nestandardního, snad jediné kromě toho, že v kapsli je Hung a je ještě živý.“

Kapitán Blázen přitáhl ovladač transportního paprsku, zaměřil kapsli a spustil přenos.

„Pongu, najdi Jacka a přijďte k našemu novému nákladu. Já si skočím do kajuty pro hulení a přijdu za váma,“ zavelel Blázen, zvedl se z křesla a zamířil ke své kajutě. Hlavou se mu honilo několik myšlenek, převážně kolem základní otázky, „jak kurva může tahle posádka fungovat, když je pořád zasraně moc sjetá?“

Odpovědí ho napadlo vícero, ale jako nejvíce uspokojující mu přišlo, že si holt nevybere a nikoho lepšího, komu by věřil, prostě nenajde. Zadumán málem minul svoji kajutu, takže se musel vrátit, popadl hulení a zamířil do skladiště.

Tam už čekal napružený Pong a do kýble zvracející Jack.

„Pongu, kde si ho našel?“ zeptal se Blázen a kroutil nevěřícně hlavou.

„Šéfe, ležel úplně našrot na horkovodním potrubí v reaktorovně.“

Jack vyndal svoji hlavu se zeleným obličejem z kýble s vlastními zvratky a opileckým hlasem cosi zahuhlal. Pong nervózně poskakoval okolo černé hungské kapsle a hledal místo, kde nechal tesař díru. Blázen se zatím věnoval Jackovi, jelikož ho potřeboval funkčního, takže mu prohledal kapsy, protože věděl, že Jack má někde svoji láhev s první pomocí. Když ji našel, odšrouboval víčko a dal Jackovi napít.

„Jacku? Jacku, už vnímáš?“ zeptal se Blázen, dal Jackovi dva pohlavky a pomyslel si, jaký je kurva štěstí, že ponorku po většinu času řídí počítač. Jack se oklepal, a podíval na Blázna.

„Kapitáne, vždyť mě znáte, když se nudím a nemám do čeho píchnout, tak chlastám. Tahle podělaná ponorka se obslouží sama. Kdyby mohla, tak z nás udělá krmivo pro ryby a odpluje někam, kde bude mít klid a nikdo ji nebude otravovat.“

„Dobře Jacku, uklidni se a poslouchej mě. Zachytili jsme hungskou kapsli a podle senzorů by v ní měl být ještě furt živej Hung. Dokážeš to otevřít? Samostatně by měli větší cenu, kdo by chtěl kapsli s kurva mrtvým mimozemšťanem.“

„Kapitáne, vždyť mě znáte, neexistuje nic, co bych nedokázal otevřít. Víš kolik lahví už sem otevřel?“

„Jacku, ty debile, přestaň na chvíli myslet na chlast a otevři mi tu podělanou konzervu,“ zařval Blázen.

„Nojo Kapitáne, jak velíš,“ řekl Jack a přešel od kýble k černé kapsli s Hungem.

Kapsle matné černé barvy nesla stopy požáru a mechanického poškození. Jack vyndal svůj ruční skener a zkoumal hodnoty, které mu ukazoval na displeji.

„Máš pravdu Kapitáne, je tam Hung a mele z posledního, někde by to mělo mít kontrolní panel. Tohle je standardní hungská záchranná kapsle, který se běžně nacházej na jejich nákladních lodích. Vypadá to, že se jim stala nějaká drobná nehodička a tomuhle se podařilo včas uniknout. Kdybychom ho

nenášli, asi by byl do pár hodin studenej, jak zákon káže. Ustupte laskavě oba dva, zkusím tu rakev otevřít.“

Jack se dotknul místa s hungskými symboly a odsunul kryt panelu, který zpřístupnil klávesnici s malým displejem. Jack tyto kapsle znal, kdysi totiž pracoval ve Svobodné Tasmánii jako expert na hungskou kosmickou technologii, akorát láska k alkoholu ho přivedla do spárů kapitána Blázna, který ho před několika lety zachránil před jistou smrtí, když ho chtěli popravít za závislost. Stiskl několik tlačítek, svorky se uvolnily, vyvalila chladná mlha, víko kapsle odpadlo na podlahu a odkrylo dáreček, které se uvnitř skrýval.

Všichni tři se společně podívali dovnitř kapsle, Pong zapískal, z Jacka vypadlo „a kurva“ a Blázen vytřeštil oči.

„Kapitáne, mě snad šálí zrak,“ povídá Jack, Pong zíral a slintal.

„To se mi kurva doprdele snad jenom zdá, to se mi snad jenom zdá,“ mumlal si pro sebe Blázen. V záchranný kapsli byla hungská samice, poctivá hungská samice se třemi prsy, velkými ústy, orlím nosem a blond vlasy. Pod přiléhavou černo-červenou latexovou kombinézou se rýsovaly její křivky Venuše a stydké pysky v rozkroku ve tvaru velbloudí nohy zcela jasně do celého světa křičely, že tady je úrodný klín. Pong konečně promluvil.

„Šéfe, já ji chci vymrdat, chci ji vymrdat a hned teď. Já, já...“

„Nikoho ty debile mrdat nebudeš, navíc by asi po probuzení nebyla příliš nadšená, kdyby zjistila, že si s ní zablnul jeden sfetovanej mistr světa v kung-fu,“ vyjebal Ponga Blázen, přisunul židli k jedné z mnoha beden s methamfetaminem pro tasmánský otroky a začal balit jointa. Když dobalil, zapálil ho a zhluboka potáhl.

„Já ji vomrdám, já ji musím vomrdat,“ mumlal si pro sebe Pong, mezitím co se Jack pokoušel najít na ovládacím panelu sekvenci spouštějící proces probouzení.

„Nerad bych ji zabil,“ v duchu uvažoval Jack, „protože mrdat mrtvou děvku by nikdo nechtěl. Ta bude mít cenu v porno branži.“

Blázen se na něj podíval a povídá, „Jacku, ne abys ji zabil. Ta bude mít velkou cenu, navíc jestli je zdravá a nebude mít ty jejich podělaný breberky, který se ti zakousnou do čůráka a nejdou sundat, tak nám za ni urvou ruce.“

„Kapitáne, vždyť mě znáte,“ povídá Jack a hrabe se dál v panelu.

„Myslím, že to mám,“ po chvíli zamumlal a navolil kombinaci tlačítek. Bylo slyšet syčení podpory života, kapalina v hadičce zavedené do orlího nosu změnila barvu z červené na žlutou, hungská samice otevřela oči a její rudé duhovky si prohlížely okolí.

„Chci tě šoustat,“ vrhl se k ní nadržený Pong, ale než se zmohl podniknout cokoli více, dostal pěstí do nosu mohutnou ránu až přeletěl celou místnost.

„Miluju děvky, který se uměj bránit,“ křičel radostí a držel se za krvácející nos.

„Myslím, že zábavy bylo zatím dost. Pongu vysmahni ke svý virtuální konzoli, pust' si nějaký porno, ale tady už seš očividně zbytečnej,“ zchladil Pongovo nadšení Blázen a přiblížil se i s židlí k otevřené kapsli.

„Můžeš mluvit? Mám implantovaný překladač hungštiny, měl bych ti rozumět,“ povídá Blázen a prohlíží si hungskou ženu.

„Urgh, ugh ughch,“ ozvalo se a Blázen se otočil k Jackovi. „Rozumíš ji? Můj babylonský nástroj mlčí.“

„Ne, taky ji nerozumím. Vypadá, že na tom není moc dobře. Bůhví, kdy se naposledy krmila. Moment, projedu ji skenerem.“

Kapitán Blázen kouřil joint a čekal na data ze skeneru.

„Kapitáne, tady Karlos, mám zařadit rychlost směr Tasmánie nebo máte ještě nějaký důvod, proč stojíme na místě a neplujeme si vydělat?“ ozval se palubní komunikátor. Blázen vyfoukl kouř z plic a odpověděl.

„Počkej ještě chvíli, nechtěl bych v případě průser vyházovat kapsli z ponorky za jízdy.“

„Tak co Jacku, už si něco zjistil?“ otočil se k Jackovi, který zrovna mocně upíjel z láhve.

„Kapitáne, řekl bych, že je to jasný jak facka. Potřebuje perník, je úplně vyřízená,“ řekl Jack a podíval se znovu na dno láhve.

Blázen perník nebral, ale bylo ho všude okolo celkem dost, takže z nejbližší krabice vyndal pytel s krystaly a několik jich odsypal na jednu z beden. Zvedl se, přešel do lodní jídelny, kde natočil do plechového hrnku vlažnou vodu, vrátil se, dal krystaly do vody a se slovy „něco sem ti nasypal do pití“ dal hungský samiči napít.

Ta po prvním doušku pookřála a bylo vidět, jak s každým dalším hitem ji energetická tekutina vrací síly a barvu do tváře. Poslední kapku olízla svým dlouhým špičatým jazykem a Blázna napadla pěkná prasárna.

„Můžeš mluvit? Mám implantovaný překladač, měl bych ti rozumět,“ zeptal se znovu.

„Urgh, ugh. Co to bylo za zmrda, kterej mě chtěl tady na místě mrdat?“ odpověděla mu hlubokým hrdelním hlasem.

„Kapitáne, vona mluví,“ řekl se smíchem Jack, „jasný znamení, že už je v pořádku.“

„To byl náš nadřzenej Číňan, to má z porna, který pořád sjíždí. Já sem Blázen, kapitán týhle plechový rakve, tohle je Jack a ty seš kurva kdo? Mám takovej pocit, že sme tě našli v poslední chvíli. Ještě pár hodin a byla by si jen hromádkou mrtvého masa,“ odpověděl Blázen a zapálil jointa, který stačil mezitím zhasnout.

„To bych vám asi měla poděkovat, že ste mě dostali z tý kapsle. Jmenuji se Urgha a jsem pilotka obchodní lodi, která směřovala do mojí domovský soustavy. Kde to vlastně sem?“ řekla už méně hrubším hlasem, pravděpodobně díky postupným účinkům methamfetaminu.

„Tušíš aspoň jméno planety, na který se právě nacházíš?“ otázal se Blázen.

„Vypadáte jako lidi, řekla bych nejspíš Země, ale to bych byla pěkně daleko od svý původní trasy,“ zamysleně odpověděla Urgha a pokračovala, „vezli jsme náklad iluminia a nějaký podělanej prevít špatně uzavřel transportní kontejnery, takže iluminium uniklo a reagovalo s kyslíkem, což způsobilo výbuch. Já byla ráda, že jsem z druhým pilotem doběhla k záchranným kapslím. Kde je vůbec můj druhej pilot?“

Blázen jedním nádechem vytáhl zbytek jointa.

„Našli jsme jenom tebe, měla jsi štěstí, protože jsme tři sta metrů pod hladinou vody.“

Urgha se na něj podívala svýma rudýma očima, pak pohlédla na Jacka, který mlčel, poslouchal a občas upil ze své láhve, kterou držel na klíně. Obešla kapsli a cosi namačkala na klávesnici panelu. „Deset dní, deset dní. Neměla bych žít a ještě jsem skončila na týhle bohem zapomenutý planetě.“

Jack zvedl hlavu. „Jak bohem zapomenutý planetě? Nás zná celej vesmír.“

„To zná,“ otočila se k němu Urgha, „ale jako bandu zkurvysynů, desperátů a obchodníků nešťtících se prodat sousedovi svoji vlastní dceru. A mimochodem, nechtěli jste mě, potom co byste mě všichni ošukali, prodat producentům meziplanetární pornografie? Všichni vědí, že obchodujete s drogami, zbraněmi a pornem.“

Kapitán Blázen se na ní dlouze podíval.

„Myslíš, že sem blázen?“

„Kapitáne,“ ozval se z komunikátoru Karlosův hlas, „Kapitáne, slyšíš?“

„Co je? Mám tu práci,“ odvětil Blázen a dal si do kapsy krabičku s hulením, protože měl tušení, že Karlos by rád zase dal ponorku do pohybu.

„Kapitáne, furt stojíme, nebylo by lepší dát se do pohybu za obchodem? A vůbec, našli ste aspoň něco co by se dalo prodat?“ zeptal se Karlosův hlas.

Blázen obrátil oči v sloup, hlavou zakýval znamením nesouhlasu, podíval se na Urghu a odpověděl do komunikátoru, že kromě záchranný kapsle nenašli nic vhodného k prodeji.

„Pojď se mnou, ukážu ti tvoji kajutu, kde budeš žít dokud nevymyslíme co s tebou. Pravda, původně sem myslel, že bychom tě mohli prodat, ale v tuto chvíli si nejsem zcela jistej. Mám takovej divnej vnitřní pocit, že se ještě vyplatíš a stejně nemáš kam utýct,“ obrátil se Blázen ke dveřím, vyrazil do útroh lodi a Urgha za ním.

„Blázne, můžu se ještě na něco zeptat?“ ptala se během chůze.

„Povídej ty naše kosmická děvko,“ zasmál se Blázen.

„Víš, když sem viděla ten váš náklad. Vy asi nebudete všude oblíbení, že?“

„No, to nejsme, to si poznala dobře, proč se ptáš?“

„Měl bys Blázne vědět, že ani já nejsem příliš čistá.“

„Jak nejsi čistá?“

„Jde o to iluminium.“

„Co je s ním?“

„Znáš ho?“

„Něco sem slyšel, prej dobře hoří při kontaktu s kyslíkem, plyn bez barvy a zápachu a špatně se detekuje. Proč se blbě ptáš?“

„U nás je zakázaný, protože ho používají separatisti k boji proti legitimní vládě, já ho jen pašuju, živit se nějak musím, chápej,“ vysvětlila Urgha Bláznovi.

Blázen se krátce zasníl.

„Tak to si malá vesmírná pašerácká kurvička, co? Vítej tedy na palubě.“

Urgha zamířila do kajuty, kterou ji ukázal kapitán Blázen a on sám šel do své kapitánský komnaty. Pustil terminál palubního počítače a vyžádal zobrazení navigačního systému. K pobřeží Svobodné Tasmánie zbývalo asi 21 hodin plavby. Ubalil tedy joint, zapálil ho, dal nohy na stůl a rozjímal. Dobře věděl, že Hungové jsou relativně čestní obchodníci a ještě čestnější bojovníci. Když se rozhodnou někoho zabít, zabijou ho a nedají oběti moc šancí si vybrat jinak. Pong mohl být dávno mrtvej, ale nezabila ho. Tušil, že se za tím skrývá něco jako hungský vděk a s tímto vděkem se nezahrává. Bude se jim ještě hodit, i kdyby to znamenalo, že ji propašují na spoj směr nejbližší hungská kolonie, pokud by se tak náhodou rozhodla. Ale ona se nerozhodne, protože je ve velkém průseru a jestli přišla o náklad patřící hungskému organizovanému zločinu, je mrtvá už teď. Dřív nebo později ji najdou a bude muset hodně vysvětlovat. Tak hodně, že možná ještě ráda zůstane na Zemi hluboko pod hladinou moře s občasnými návštěvami servisních doků v Nezávislé Havaji.

Natáhl hluboko do plic omamný kouř konopí a zasníl se. Sníl o polích marihuany, kokosových palmách, modrém moři s krásnými bílými plážemi, o flákání na lehátkách a šoustání havajenek v krátkých sukýnkách a květinami ve vlasech. Nezávislá Havaj, to je místo, které by se dalo nazvat rájem na zemi. Oblíbené místo všech, kteří nemůžou být na jiným krásným místě, protože je to jediný území na Zemi, kde jsou zakázány klony a jejich vlastnictví je tvrdě trestáno. Každý má jistotu, když vleze do bordelu, že nenarazí na klonovanou děvku. Blázen neměl rád klony, natož klonovaný děvky. Radši šeredná poctivá a skutečná kurva, než vyfintěnej klon. Kapitán zavřel oči.

Probudilo ho kručení ve střevech. Sundal nohy ze stolu a šel na záchod. Měl celkem luxusní hajzlík, nemusel se dělit se zbytkem posádky a při močení mohl stát s hlavu vzpřímenou. Zrovna teď to na chcaní nevypadalo, takže se posadil a plynem natlakovaný střeva vydala svůj obsah. Málem se mu navalilo, takže měl co dělat, aby nevyhodil ty zbytky, který mu ještě v žaludku zůstaly. V popelníku po pravý ruce si všiml nedokouřeného jointa, který tam zanechal při poslední návštěvě defekační

místnosti. Z kapsy kalhot vyndal zapalovač a zapálil si. Několikrát ještě poprděl a pak otvorem mezi nohama hodil do mísy nedopalek. Jedna z mála výhod života na ponorce je nadbytek vody. Okolo plechového doutníku jí je opravdu hodně, takže veškerou pitnou vodu si jejich plovoucí rakev vyrábí sama v odsolovacím stroji. Blázen zmáčkl tlačítko a na prdeli ucítil proud vlažné vody a pak závan suchého teplého vzduchu. Lepší než utírat řít' rukou.

Zrovna, když vycházel z místnosti, se ozval komunikátorem Karlos.

„Kapitáne, za dvě hodiny dorazíme k místu setkání s Killerem.“

„Karlosi, za chvíli jsem u tebe, stavím se ještě na ošetřovně, potřebuju něco na žaludek. Ta podělaná syntetická lodní strava mě příšerně nafukuje a Killer mi taky nepřidá. Vždycky, když s tím magorem musím jednat, mám staženou žaludek.“

Vyšel na chodbu, zavřel za sebou dveře a zamířil na ošetřovnu.

Na operačním stole pod nemocničním strojem čínské značky MedMex ležel doktor Řezník a nepřítomně hleděl do stěny. Blázen s ním zatřásl a v duchu si říkal, že až jednou skončí s obchodem a prací, už nikdy nebude dělat s feťákama. Řezník cosi zamumlal a z huby mu vytekla slina, která pomalu stékala po dlouhých vlasech, které mu zakrývaly obličej. Znovu s ním zatřásl a když viděl, že to nijak nepomáhá, vyrovnal Řezníka na stole aspoň tak, aby měl nohy rovně a ruce podél těla, poodešel k ovládní MedMexu a navolil neutralizaci LSD v těle pacienta. Věděl, že bude mít 6 hodin čistého doktora, než dávkovač přikáže jeho implantovanému zásobníku s roztokem psychedelického LSD opět uvolnit další dávku do krevního krevního oběhu. Ve stroji zahučelo, zasvítilo světlo a doktorovy oči se přes vlasy podívaly na Blázna.

„Ty vole, Řezníku, jak dlouho seš v rauši?“ zeptal se Kapitán a oči jej stále pozorovaly. „Řezníku, vnímáš?“

„Matko? Matko, co tady děláš?“ promluvil doktor.

„Já nejsem žádná tvoje matka, já sem tvůj kapitán.“

„Matko, ty nemůžeš bejt kapitán. Kapitán je chlap.“

Blázen poodešel zpět k ovládacímu panelu a znovu spustil stroj. Tentokrát již úspěšně. V Řezníkovi škusblo a jeho levá ruka si přejela přes čelo, aby odhrnula vlasy z očí.

„Už vnímáš, vole?“ znova se zeptal.

„Kapitáne, to bylo něco. Kdybys viděl to co já.“

„Nezajmaj mě tvoje vidiny, co si viděl je tvůj problém. Můj problém je, že tě potřebuju. Kromě toho, že sem celej zaplynovanej, budeme do dvou hodin v cíli naší mise. Potřebuju, abys byl při smyslech, kdyby se něco posralo,“ řekl Blázen a čekal co vypadne z doktora.

„Já sem vždycky při smyslech, ha ha ha.“

„To vidím, dáš mi něco na ten můj žaludek?“

„Jo, počkej, jen co slezu z postele.“

Řezník ponejprve vyzkoušel sed, promnul si prsty na rukou, až v nich kosti zapraskaly a opatrně se postavil. Jeho tlusté tělo se lehce zakymácelo a když konečně srovnal rovnováhu, zapnul zip své vojenské bundy a zamířil ke skříni s medikamenty. Otevřel ji a chvíli hledal. Jeho ruka se natáhla pro dózu s tabletkami, dvě vyndal a se slovy, „tady máš, sežer to a zahul si, ať nejseš pořád nevrlej,“ předal Kapitánovi.

Bláznovi bylo jasné, že si musí zahulit, protože před každým předáním zboží si prostě musel zahulit. Uklidňovalo ho to, nenasíral se pak příliš rychle, pokud tedy situace nevyžadovala bejt nasranej. Spolkl tablety a vyšel dveřmi ven směr lodní velín. Na můstku seděl Karlos ve svém křesle, sehnutý nad řídicím panelem a zrovna rýsoval lajny. Vždycky si připravil čáry, aby se jimi později nemusel zdržovat během přistávacího manévru.

„Karlos, jaká je situace?“ zeptal se Blázen, stojící mu za zády.

„Kapitáne, půl hodiny do cíle. Měli bychom se připravit,“ odpověděl Karlos a natáhl do svých útroh kokainovou kobru.

Kapitán Blázen se posadil do kapitánského křesla a zavolal Franka.

„Franku, slyšíš mě?“

„Kakapitáne, nana vaváš rorozkaz.“

„Franku, přestaň mektat ty koktavý hovado a pořádně monitoruj situaci, za půl hodiny sme na místě předání.“

„Rorozkaz, Kakapitáne,“ zakoktal Frank a komunikátor utichl.

Blázen se otočil i s křeslem k monitorům a začal kontrolovat zbraňový systém. Nikdy nepodceňoval situaci, fakticky vzato byl tady jediný relativně střízlivý. Torpéda byla ve stavu pohotovosti, EMP jednotka nabitá, vysokorychlostní Gatlingovy kulometry připraveny k okamžitý palbě po vynoření na hladinu a subatomární dělo nadrženo, kdykoliv vychrlit dávku vysokoenergetických částic, který ničí vše, jenž jim přijde do předem nadefinovaný cesty. Velmi pěkná ukázka zasraně nebezpečnýho sráče z produkce hungského válečného průmyslu. Systémy nevykazovaly chyby, takže Blázen promluvil do komunikátoru.

„Pongu, slyšíš mě? Za chvíli budeme na místě, připrav si výbavičku, půjdeme ven udělat byznys.“

„Šéfe, rozkaz. Sem natěsenej na zabíjení, jako když sem byl malý děcko,“ potvrdil příjem Pong.

„Dobře Pongu, buď připravenej u průlezu. Přijdu tam, jakmile zastavíme na pozici,“ doplnil Blázen a přesunul pozornost ke Karlosovi.

„Karlosi, kdy dorazíme na domluvený souřadnice?“

„Kapitáne, jedenáct minut a dvacet čtyři sekundy přesně.“

„Franku, co říkají radar a sonar?“

„Kakapitáne, sstále ninic,“ odpověděl koktavý hlas Kapitánovi.

„Dobře, zůstaň ve střehu a při jakékoliv změně se okamžitě ozvi,“ potvrdil příjem Blázen a začal balit pořádný brko, protože ho čekala nejnáročnější a nejnebezpečnější část celý akce. Soustředil se na rituál balení, potřeboval zklidnit mysl a srdce, protože ten podělanej Killer okamžitě vycítí i drobné náznaky strachu a nervozity. Byl to naprostej magor s tvářičkou bloňdatýho chlapečka se zubama z nerezový oceli. Nevypočitatelný kretén, který nejdřív střílí a pak občas myslí. Blázen si zapálil, rozvalil se v křesle a vypouštěl marihuanový kroužky kouře do vzduchu.

„Kakapitáne, mamám lolod' nna raradaru. Oosumnáct memetrů ppřed nanámi,“ ozval se Frankův koktavý hlas.

„Karlosi, jak sme na tom?“ zeptal se Blázen a narovnal v křesle. Odložil jointa do popelníku, okamžik pravdy je tu.

„Šest set metrů na pozici, Kapitáne.“

„Nejnižší rychlost a na souřadnicích zastav, motory nech na volnoběh. Killer je magor, platí dobře, ale nikdy nevíš, jestli s náma nechce jednoduše vyjebat. I bez nás má tahle piksla cenu.“

Karlos zpomalil a ponorka se tichým chodem přibližovala k pozici. Motory zastavily a Blázen naladil na radiostanici předem domluvenou frekvenci.

„Blázen dorazil, přepínám,“ řekl do mikrofonu.

„Killer příjem, pošlu ti souřadnice, na kterejch se vynoříte,“ ozval se z reproduktoru kultivovaný hlas. Radiostanice zapípala a na displeji se zobrazily souřadnice.

Karlos nasměroval nasměroval ponorku k novým souřadnicím a začal se pomalu vynořovat.

„Vynořit se na výšku periskopu. Musím si nejdřív obhlídnout situaci,“ zavelel Blázen směrem ke Karlosovi. Když se dostali na periskopovou výšku, Blázen přikázal zastavit a vynořil periskop. Prohlížel si horizont a hledal, kde má Killer svoji bárku a pak ji našel.

„Karlos, dvěšředesát metrů na třech hodinách, vynořit,“ přikázal kapitán, když našel po zuby ozbrojený torpédoborec. Ponorka se vynořila.

„Pongu, jdu za tebou k průlezu. Doufám, že ses připravenej.“

„Šéfe, čekám na vás. Podřezával bych krky, až bych brečel.“

„S tím asi budeš muset chvíli počkat, jdeme udělat obchod a mrtvej klient já nám k hovnu, Pongu.“

Obrátil se ještě ke Karlosovi s několika slovy.

„Hlídej pořádně situaci, torpéda zatím nenabíjej, to by poznali na senzorech, ale na tlačítku EMP drž prst a kulometry jsou promazaný. Hlavně neusni a buď na příjmu.“

„Vypadám snad, že bych šel spát?“ zeptal se Karlos a přihnul si ze zeleně jedovatý láhve.

Blázen nenosil zbraně. Zastával totiž názor, že jedna z důležitých známek důvěry je přijít neozbrojen. Ale nikdy nechodil sám, vždy si s sebou na schůzky bral Ponga, který občas dokázal nahradit příruční zbraň. Jeho tvrdá pěst drtila hrtany rychlostí blesku a většina obchodních partnerů Ponga dávno znala a věděla, že nemá smysl se s ním příliš pouštět do debaty. Když dorazil k průlezu, Pong tam již napjatě stepoval a netrpělivě čekal, až se dostane na čerstvý vzduch. Blázen vylezl na žebřík, otočil uzávěrem poklopu a zvedl jej. Na jeho čelo dopadlo několik kapek slané mořské vody, hbitě se protáhl ven na palubu ponorky a zhluboka nasál do plic čerstvý mořský vzduch.

Pong šel ihned za ním. Asi padesát metrů od nich se pohupoval torpédoborec, na jehož palubě bylo možno vidět několik postav spouštějících zrovna člun. Blázen z voděodolného pouzdra vytáhl marihuanovou cigaretu a zapálil ji. Omamná vůně konopí se linula široko daleko a Kapitán Blázen si prohlížel přibližující člun dalekohledem. Bylo v něm pět postav, z nichž stojící na přídi vypadala jako Killer. Ještě otázka, jestli bude mluvit jako Killer a jestli bude znát heslo. Nejhorší je pomatenec s dětskou tvářičkou a blond vlasy surfařského mistra z místa, kde klony vyrábějí na počkání.

Člun se přiblížil a v odrazu slunečních paprsků se blýskaly Killerovy ocelové zuby. Byl jak pitbull, do čeho se zakousl, to nepustil a trhal. Blázen zamával na znamení, že je připraven ho pozvat na palubu. Killer máváním odpověděl a přirazil k ponorce. Svižným pohybem přeskočil na palubu a prohlédnul si Blázna a Ponga.

„Vidím, že vše stále při starém, vaše kulometry jsou připraveny spustit a ten debil vysmažený je natěšený na mě skočit a rozřezat na malé kousíčky,“ podíval se Killer s arogantním úsměvem ve tváři po Pongovi.

„Ty syne kurvy z Holomrdských ostrovů, vítěj na palubě,“ podal Blázen ruku Killerovi.

Killer ji přijal a odpověděl, „koukám, stále veselá kopa vajec, akorát škoda, že tvůj velectěný otec žádný neměl.“

„To protože o ně přišel, když jebal tvoji matku,“ odpověděl Blázen.

„Ta zbavila vajec nejednoho frajera, její vajíčková polévka byla vyhlášená v celém souostroví,“ dodal Killer.

„Nu, přejděme k obchodu a pojďme do útroh nákladového prostoru, ať se zbytečně nezdržujeme,“ zakončil výměnu předem smluvených vět Blázen, dokouřil jointa, odhodil nedopalek do moře a sestoupil do útroh lodi. Za ním šel Killer, jeho dva nohsledi a poslední Pong. Když se jejich nohy dotkly podlahy ponorky, Blázen a Killer zamířili ke skladišti a Pong se dvěma nemytými a zarostlými gorilami zůstal čekat na místě u průlezu.

„Měl by si to hulení omezit, starý kamaráde, zpomaluje tě a blbneš po něm,“ pokračoval v hovoru Killer.

„Já už se učit nový kousky nebudu, pamatuješ, jak jsem byl jednou u vás na pevnině a sjeli jsme se perníkem?“ opáčil Blázen a podíval se na Killera.

„Ano, bylo to tenkrát dost veselý, neměli jsme nakonec chodit do bordelu, protože těch děvek co si tenkrát opíchal. Některý si ten zážitek pamatovaly dost dlouho,“ v koutcích úst zacukalo blonděaté

bestii. Blázen na něj pohlédl a očích mu projely myšlenky. Došli do skladiště a zamířili rovnou k bednám s methamfetaminem. Killer prošel uličkou mezi nákladem, prohlížel bedny a zeptal se.

„Je to fakt všechno? Objednávka byla pět tun.“

„Ano je, chceš si to převážít během překládky?“ zeptal se Kapitán Blázen.

„Myslím, že ti budu věřit,“ odpověděl Killer.

„Ochutnat zboží nechceš?“ ještě se optal Blázen a díval se na Killera.

„Myslím, že ani ne, znám kvalitu, kterou vozíš,“ zareagoval Killer a jeho kamenný obličej naprosto o ničem nevypovídal.

„Dobře, zavolám Jacka, aby připravil vozík a můžeme začít převážet zboží k výtahový šachtě,“ řekl mu Blázen a stiskl komunikátor.

„Jacku, přijď laskavě do skladu, začneme převoz beden k výtahu. Jo, a Jacku, vem mi ten tvůj vzorek. U sebe nic nemám a chci si na ještě dát jedno brko na čerstvým vzduchu.“

„Rozkaz kapitáne,“ odpověděl podnapilý hlas.

Mezitím u průlezu Pong nervózně sledoval dva opičáky, kteří s Killerem vstoupili na palubu. Smrděli jak mořskej tchoř a tvář jim překrývalo něco, co se kdysi možná mohlo nazvat vlasy. Zpoza zdredovatělých cucků na něj koukaly oči a Pong měl čím dál tím víc horší pocit z celé věci. Měl chuť je zabít, něco mu na nich vadilo a jejich zápach to nebyl. Cítil ve vzduchu odér nervozity, když tu přišel Jack.

„Máme jít za kapitánem, budeme překládat. Vzal sem mu svý hulení, aby si zakouřil, mezi tím co vyřeší s Killerem převod Kreditů,“ řekl Jack a otočil se k obludám.

„Vy máte jít s náma, samotný tady zůstat nemůžete, něco by se vám ještě mohlo stát,“ zasmál se.

Skupina vyrazila ke skladišti, kde si Killer prohlížel záchranou kapsli, ve který našli Urghu.

„Blázne, kolik bych si chtěl za tenhle pěkný kousek hungské technologie?“

„Pět tisíc kreditů, je to šrot, který jsme nabrali na Havaji.“

„Pět tisíc, povídáš.“

„Pět tisíc, povídám.“

„To je příliš, dám ti dva a půl tisíce Kreditů a budu věřit, že je skutečně z Havaje.“

„Odkdy tě zajímá původ zboží, který chceš koupit?“

„Od té doby, milý Blázne, odkdy pátrám po obsahu této kapsle,“ zasmál se Killer a ukázal zuby.

„Tak to bychom se měli posadit, že jo?“ lehce pokynul hlavou Blázen, přisunul Killerovi židli a sám si sedl na bednu. Díval se Killerovi do jeho dětinského obličejce.

„Ty nejsi Killer, že?“

„Ne, nejsem.“

„Myslel jsem si to.“

„Jak si poznal, že jsem někdo jiný?“

„Velmi jednoduše, zmáčkli ste Killerovi koule až prozradil náš domluvený kód, ale už ti neřekl, že si vždycky převáží váhami zboží a ačkoliv neužívá, vždy ochutná zboží, aby nekupoval zajíce v pytli. Kdo vlastně jsi?“ bez známky nervozity se zeptal Blázen.

„To bude trochu složitější, otázka spíš je, kdo mě stvořil. Víím, že je Urgha tady na ponorce a protože tě milý Blázne stejně musím zabít, můžu ti to povědět. Mí stvořitelé jsou vlastníci iluminia, které záhadně zmizelo během přepravy. Myslí si, že bylo ukradeno,“ začal vysvětlovat Killer nebo to, co se za něj vydávalo.

Blázen nepřemýšlel, „vidíš, že je kapsle poškozená explozí.“

„Vidím a upřímně je mi to zcela jedno. Chci Urghu a vy ostatní zemřete, prosté, milý příteli.“

„Jsi klon, že?“

„Ano, jsem. A nepřemýšlej nad tím, že mě zabiješ. Jsem jeden z mnoha miliónů, které mohou mí tvůrci stvořit.“

„Myslím, že to bude o něco složitější. Nemám chuť ještě umírat, ještě párkrát si chci užít masáže na Havaji,“ díval se stále na Killera kapitán Blázen. „A co ty dvě obludy, který s tebou klone přišly?“

„Ty dvě obludy, jak říkáš, vyřídí toho tvého pomateného Číňana a najdou mi Urghu.“

„Moc toho o nás nevíš, že?“

„Stačí mi, že vás všechny zabiju rychlou smrtí. Jde mi pouze o to splnit úkol, který mi byl zadán.“

„Tobě toho o nás skutečně moc neřekli, že?“ znova se otázel Blázen a na jeho tváři se ukázal neznatelný úsměv.

„Řekli mi jen to, co potřebuji vědět. Najít Urghu a zabít vás všechny za každou cenu.“

Blázen se začal smát a když se konečně smát přestal, musel se zeptat.

„Mám věřit, že tví stvořitelé předem věděli, že Urghu najdu a že ji budu mít zrovna dneska náhodou na palubě, když náhodou povezu do Tasmánie zboží pro Killera. Mám uvěřit, že nebyla zkurvená náhoda, najít v milionech krychlových metrů slané vody jednu podělanou kapsli? Blázna si dělej z někoho jiného, debile.“

„Kapsle vydává signál, že?“ pokračoval klon.

„Vydává.“

„Když mě zabiješ, budou vědět mí stvořitelé, že jsem zklamal a ty máš stále kapsli a Urghu.“

„To jsem ochoten riskovat, vysvětlí mi teda proč zde sedíme tváří v tvář?“ zamručel Blázen.

„Víš proč jste zachytili signál?“

„Protože máme na ponorce docela chytrý přístroje.“

„Víš, kdo je vytvořil?“

„Ponorka je čínská a technologie z tasmánie,“ pokračoval v rozhovoru Blázen.

„Správně. A víš doufám, kde má tasmánská technologie svůj původ?“

„Povídá se, že má původ v hungský technologii, kterou získali Číňani během války a následnými mírovými obchody.“

„Správně. Proto také tvoje ponorka mohla zachytit signál. Možná také tušíš, že mozky, které v Tasmánii žijí a pracují, vytvořili modifikace a novinky, o který je zájem nejen na zemi, ale i v širším okolí. A trochu ty geniální mozky sereš, protože jim do země pašuješ to zasraný nechutný svinstvo, na kterým si ujíždí spousta otroků. Proto jsem byl stvořen já.“

„Abys mě chytil a zabil?“

„Ano, ale abych tě před smrtí uklidnil, měli jsme tě jen najít a zabít. Kapsle je náhoda, která nám spadla z nebes. Mí stvořitelé ji našli při běžném hlídkovém letu a okamžitě nahlásili zachycení signálu svým hungským obchodním partnerům, kteří by chtěli Urghu vyslechnout. Jde jim jenom o náklad iluminia, který se pokoušela se svými kumpány dodat separatistům. Jde jim o toho, kdo platil. Jde jim o informace, o nic jiného. Dokážeš si představit naše překvapení, když jsme na monitoru zjistili, že se signál dal do pohybu a zamířil k místu naší operace?“ pokračovala nevinná tvářička klonu a skrz lehký cynický úsměv prosvítaly jeho ocelové zuby.

„Tak to si mě uklidnil. Sme mysleli, že kapsle je vypnutá a já debil se bál příliš náhod pohromadě. Dobrá, předpokládám, že skutečný Killer je mrtvý a nález kapsle pěknou ukázkou náhodného jevu,“ uvažoval nahlas Blázen.

„Je mrtvý. Poté, co nám prozradil, jak se k tobě dostat, rozkousl v jazyku zašitou plastovou kapsli s biologickým jedem, který jsme nezachytili a zemřel rychleji, než se nám podařilo připojit mozek k počítači a zkopírovat ho. Drobná chyba, příště budeme nejdřív kopírovat a pak se teprv ptát. Jsi připraven zemřít? Myslím, že si povídáme dlouho,“ ukončil rozhovor Killerův klon.

„Já bych, být na tvém místě, ještě s umíráním počkal, obludy tady stále ještě nejsou. Třeba se přeci jen dozvíš něco, co o nás stále ještě nevíš,“ s mírně znuděným výrazem ve tváři řekl Blázen.

V tu samou chvíli o pár dveří dál šli chodbou Jack, Pong a dvě smradlavé gorily. Jack se zastavil a otočil tváří k smradlům.

„Proč zastavuješ?“ zeptala se gorila.

„Protože je čas zemřít,“ řekl klidně Jack a ozvala se tupá rána, když druhá gorila padla k zemi. Pong držel v ruce dva nože, které prošly skrz uši do mozku obludy. První gorila se otočila a v tom samém okamžiku Pongovy nože zamířily přesně na její oči. Nestačila ani mrknout a složila se k zemi. Pong mlčel a v očích měl radost. Vytáhl nože z očí a začal odřezávat hlavu obludy. Jak práci dokončil, odřízl i druhou hlavu a svázal dredy k sobě.

„Čistá práce, jdeme za Šéfem, párty vrcholí,“ vzal Pong hlavy za vlasy a pokračovali směrem ku skladu.

Killerův klon se zrovna otočil ke dveřím, když ty se otevřely a vstoupil Jack s Pongem, který za vlasy držel dvě zkrvavené hlavy.

„Myslím, že to s tím umíráním nebude tak horký,“ utnul krátké ticho Blázen a pokračoval, „Pongu, tady ten klon si myslí, že dnes zemřeme. Jak to vidíš ty?“

„Šéfe, nevidím to tak horký,“ zasmál se Pong.

„Také si myslím a nevím jak ty, ale asi bych to ukončil rychle. Začínala bejt nuda a já mám chuť si zahulit. Chtěli s náma vyjebat, tak ať vědí, že jsme s nima vyjebali. Doraž ho podle chuti.“

Pong se podíval na klon, v očích mu zajiskřila rozkoš. Vyndal z boxu na náradí šroubovák, přiblížil se ke své oběti a vrazil nástroj přímo mezi oči.

„Šéfe, ať nám to tady moc nezasviní, stačilo že z těchlech dvou kreténů bylo krve jak z dobytka.“

Kapitán pohlédl na skvrnu vytvářející se z čela vytékající krve.

„Jacku, najdi v kapsli vysílač signálu, narvi ho do držky tý umělotiny a nacpěte veškerý maso do odpalovacích komor torpéd. Vyhodíme ten odpad cestou pryč.“

Pak se dotkl komunikátoru a zavolal Karlose.

„Karlos, zaměř subatomární dělo na Killerovu loď a pošli ten krám ke dnu. Pak se ponoř a nastav kurz kam chceš, ale hlavně pryč odtud. Já si jdu promluvit ještě jednou s Urghou.“

Když procházel dveřmi, ucítil jemné zachvění, jak dělo vypustilo směrem k torpédoborci proud vysokorychlostních částic.

Blázen se zastavil ve své kajutě, posadil se a smotal brko. Chvilí přemýšlel, protože mu došlo, že situace není úplně nejružovější. Do Tasmánie nyní už nesmí, protože povýšil na personu non grata, na palubě má hungskou pašeračku, na jejíž hlavu bude velmi brzo vypsána lukrativní odměna a navíc má pět tun methamfetaminu, za který zaplatil pouze zálohu.

„Jacku, už si našel vysílač?“ zeptal se.

„Ano, kapitáne. Jsme připraveni nakrmit ryby,“ odpověděl Jackův hlas.

„Dobře, přijď do velínu, musíme se poradit kam zamíříme. Máme nějaký menší problémy.“

Kapitán si potáhl z konopný cigarety a vyrazil navštívit Urghu.

Došel k její kajutě, gentlemany zaklepal a vstoupil. Urgha nikde nebyla.

„No to se posrala,“ problesklo mu hlavou, „kde ta mrcha může bejt?“

Cítil, jak se mu do krve vyplavuje adrenalin a když už se chystal vystříknout, uslyšel v chodbě cvaknutí dveří od záchodu pro posádku a vyšla Urga.

„Kapitáne Blázne, velmi ráda bych si postěžovala, že váš palubní záchod je hrozně malý a smrdí.“

„Tak to si budeš muset milá děvenko zvyknout, protože nic lepšího nemáme, kromě mého samozřejmě a dokud se nerozhodneš nás opustit, budeš používat stejný vybavení jako posádka. Jsi první samice, která vstoupila na palubu a nikdo nepočítal s tím, že by měly být zhotoveny oddělené záchody. Tohle je vojenská atomová ponorka, 150 metrů dlouhá, žádný plovoucí veřejný záchodky. O tom však mluvit nechci. Máme jistě menší problém.“

„Kapitáne, jaký problém?“ tázala se překvapeně Urgha.

„Urgho, už vědí, že jsi na Zemi a že jsme tě našli. Žel jsme nebyli jediní, kteří zachytili signál sondy.“

Urgha se dlouze podívala na Blázna, „tak to jsem asi v prdeli, že?“

„No, v prdeli nejsi zdaleka jenom ty, ale my všichni. Myslím, že za pár dnů po nás půjdou všichni lovci odměn ze široka i daleka. Jsem lehce nasraný, protože doposud se náš život nesl v poklidném duchu, občas okořeněný nebezpečím, ale nic pro co by stálo zemřít. To se nyní změnilo.“

„Co chceš dělat? Mám okamžitě odejít?“ zeptala se Urga.

„Myslím, že to by ničemu nepomohlo. I kdybys přežila na otevřeném moři, zemřela bys při výslechu, až by tě chytli a nás chtějí zase vidět mrtvý tasmánští vůdci. Měla bys chvíli zůstat s náma, než vymyslíme, jak tě odsud bezpečně dostat. V tuto chvíli to půjde dost těžko, protože na tasmánskej kosmodrom se těžko dostaneme, čínský a australský jsou v tuto chvíli nepřístupný z jediného prostého důvodu a tím jsou biometrický doklady. Všichni cestující, směřující pryč ze Země, musí mít doklady. A doklady dostaneš jen v případě, že jsi trvalým občanem Číny nebo Austrálie a to není nikdo z nás na palubě, protože mít trvalý občanství znamená narodit se na území těchto států a být v jejich databázi DNA. No možná by šel použít jihoamerické, ale v tuhle chvíli fakt bude lepší se někde na schovat a promyslet další postup.“

Blázen se díval na Urgu, která mlčela a kouřil.

„Vrať se do kajuty, až vymyslíme, kde se zašijeme, přijdu pro tebe.“

Vyhodil filtr do záchodu a zamířil na můstek.

Karlos zrovna koukal do map zobrazených na monitorech, když Blázen vstoupil.

„Tak co jsi vymyslela naše palubní kalkulačko? Kam se zamíříme zašít?“

„Kapitáne, nevím jistě, ale zamířil bych na daleký sever Evropy. Je tam relativní klid a na Špicberkách bysme mohli zkusit prodat nějaký meth tamním horníkům, kteří v desetikilometrových hloubkách těží vzácný kovy pro čínský fabriky,“ odpověděl Karlos.

Blázen se zamyslel a pronesl moudro okamžiku.

„Před Čínany nikam neutečem, ti mají své kontakty všude a pevně věřím, že Tasmánci je už informovali o tom co se stalo. Horší to bude se Severokorejci, ti budou chtít peníze za zboží, který máme furt na ve skladu. Navíc touhle dobou jsem jim měl poslat zbytek Kreditů za zboží. Nepříjemná situace. Fakt nemůžeme někam jít, kde je aspoň tepleji? Na Havaj?“

„Kapitáne, na Havaji nás hned najdou, jestli tě napadá něco jiného, řekni mi to,“ nesouhlasně zakroutil hlavou Karlos.

Blázen přemýšlel, ale žádná myšlenka se v jeho zhulený hlavě neurodila, tak usoudil, že skutečně je Severní moře nejlepší řešení pro tuto chvíli a přikázal Karlosovi, aby zamířil směr Špicberky.

Kapitán a Karlos byli již šestnáct hodin na můstku. Karlos se věnoval krouhání svých hrudek hydrochloridu a usrkávání z láhve absinthu, Blázen podřimoval a v mezipauzách kontroloval pozici. Užinu mezi Aljašskou federací a Čínskou Sibiří měli za úspěšně sebou a před nimi byla plavba Severním mořem. Elektrické motory vrněly a sonar prozatím mlčel. Blázen zavřel oči.

Ze snu ho probudilo řvaní palubní sirény.

„Co se kurva děje? Doprdele,“ vyskočil z křesla až se praštil do hlavy. Na můstku už byl Frank a cosi Karlosovi ukazoval na sonaru.

„Kakapitáne, pprůser,“ koktal Frank.

„To slyším, můžete ten řev vypnout a vysvětlit mi, co se zase kurva děje?“ křičel Blázen. Palubní siréna zmlkla a Frank začal zase koktat. „Kakapitáne, zazachytilo nanás pprůzkumný leletadlo.“

„Jak zachytilo? Co tady dělá?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne. Myslím, že jsme vpluli do cvičení čínský flotily a náhodou nás našli,“ pokračoval Karlos místo Franka.

„Myslíš, že ví, kdo jsme?“ ptal se kapitán.

„Nevím, pokoušeli se nás kontaktovat, abychom předali identifikační údaje. Zatím jsem neodpovídal.“

„Kakapitáne, fflotila sese ppřibližuje,“ mektal Frank a ukazoval na monitory.

„Zkusím vyslat signál Nezávislý Havaje, třeba nás nechaj bejt. A ty se kurva vrat' do své místnosti a hlaš se komunikátorem,“ řekl Kapitán Blázen, posadil se zpět do křesla a vyslal signál.

„Kakapitáne, bblíží sese kk nanám zezezadu čičínská kokorveta,“ koktal Frank a máchal rukou směrem k monitoru.

Rozsvítla se kontrolka radiostanice signalizující žádost o hovor. Blázen stiskl tlačítko, v reproduktoru zachrastilo a ozval se hlas.

„Tady admirál Ping-Pong. Vynořte se a vydejte nám Urghu. Kapitáne Blázne, možná budete žít.“

Blázen se podíval na Franka a Karlose, protože bylo naprosto jasné, že Číňané vědí, kdo jsou a slovo 'možná' implikuje 'zabijeme vás při první příležitosti'.

„Karlos, hloubka sedm set metrů, plnou rychlostí vpřed, zkusíme podplout přímo pod nimi,“ rozkázal Blázen.

Karlos se na něj podíval. „Kapitáne, ale to je trochu šílený, nemyslíš?“

„My sme ale šílenci. Nemyslíš?“ odpověděl Blázen.

Karlos zavrtěl hlavou a přihnul si z láhve. Už raději nic neříkal a věnoval pozornost řízení. Ponorka zahájila klesání.

Můstkem se neslo pípání aktivního sonaru, který hledal svoji oběť v hlubinách. Blázen zapnul maskování a doufal, že chvíli zůstanou ukryti před zrakem čínských senzorů.

„Kakapitáne, kokorveta sese ppřiblížila nanad nanás, slyším hhhlubinný pupumy,“ mektal už ze své komory Frank do komunikátoru.

„Připravit na náraz,“ zařval Blázen.

První puma vybuchla v hloubce šest set metrů a ponorka se zachvěla tlakovou vlnou.

„Zastřelujou se, další budou přesnější. Karlosi, osm set metrů a až budeme pod flotilou, zastavit, všechno vypnout a připravit k odpálení EMP. Provětráme jim obvody.“

Pocítili další výbuchy a ponorka klesala do stanovené hloubky pod čínský loď. Kapitán stále sledoval pohybující se body na monitoru, Karlos upil ze své láhve a měl orosený čelo. Korveta se stále držela jejich směru, sypala do moře jednu pumu za druhou a čínská flotila se řadila do útočné formace.

„Kapitáne, ještě jsme neviděli jejich ponorky a pochybuju, že by tu byli bez nich,“ řekl Karlos od řízení.

„Já vím, ale nemůžeme je teďka řešit. Kolik nám zbejvá metrů, než se dostaneme pod flotilu?“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, dvě stě metrů, zastavuju motory a zbytek doplujeme setrvačností.“

„Dobře Karlosi, na sto metrech vypni elektroniku a zamiř EMP směrem k hladině.“

Karlos si spočítal čas nutný k uplutí sta metrů, vypnul motory a šeptem odpočítával.

„Kapitáne, vypínám elektroniku,“ řekl Karlos, ponorka se zahalila do tmy, ve které oranžově svítilo tlačítko odpálení elektromagnetického pulsu.

„Kapitáne, devadesát metrů,“ odpočítával Karlos, „šedesát metrů, čtyřicet metrů, dvacet metrů. Odpálení za tři, dva, jedna, teď...“

Blázen pěstí udeřil do spínače pulsu a z palubního otvoru pro rakety voda-vzduch se uvolnila koule o průměru půl metru s malým generátorem EM pulsu a rychle stoupala k hladině. Kontrolka pod tlačítkem zeleně blikla na znamení, že elektromagnetický puls právě explodoval.

Blázen opět zapnul elektroniku, můstek se rozsvítil a spolu s ním celá loď.

„Karlosi, prověřit přístroje, jestli nám to něco neodpálilo,“ řekl Karlosovi Blázen a sledoval na monitoru jak se mění pozice čínské flotily.

Chaoticky pohybující se tečky jasně signalizovaly, že na hladině je zmatek. Lodě přišly o řízení a některé se vzájemně srazily.

„Myslím, že na tuhle lekci nezapomenou a příště snad budou připravenější,“ zasmál se Blázen.

„Je čas zmizet, zapni motory a kormidlo směr Špicberky.“

„Rozkaz, ty jeden šílený blázně,“ zachechtal se Karlos.

„Co se to tady dělo?“ ozvala se Urgha, která právě vstoupila na můstek.

„Narazili sme na naše čínský přátele a vjeli jsme jim plnou parou do cvičení. Tak sme je trochu poškádlili, když už si nás všimli. Jestli po nás teďka šli jen nájemní lovci odměn, tak tě můžu ubezpečit, že od teď po nás půjde i čínská armáda. A vůbec, co tady děláš?“ s úsměvem řekl Blázen.

„Ta vaše podmořská rakev se trochu chvěla, tak sem se přišla zeptat, co se jako děje. Kam vlastně plujeme?“ zasmála se Urgha.

„Nejdřív míříme na Špicberky, zkusit prodat aspoň nějaký zboží a pak se na chvíli schováme v Severním moři, pokud možno mimo dosah Číňanů. Sice to vidím špatně, ale potřebuju mluvit se Severokorejcem, jestli by se nedala situace nějak vyřešit, ale obávám se, že budeš menší překážkou v jednání, protože ti podělaní Severokorejci a Číňani jsou spolu jedna ruka.“

Urgha se na něj podívala svýma rudýma duhovkama. „Jsem tedy váš velký problém. Co kdybyste mě tedy vysadili na těch Špicberkách?“

„Tak to se nedostaneš nikam, protože tam žijou jenom zvířata. Vyloženě zvířata, pro který je samice jenom hračka k pobavení. Ti chlapi žijou v příšerných podmínkách devět kilometrů pod zemí a někteří neviděli Slunce hezkých pár let. Ne, myslím, že by bylo bezpečnější předhodit tě Pongovi,“ řekl jízlivě Blázen.

„Co chceš dělat?“ zeptala se Urgha.

„Musíš mít nějakou rodinu, přátele, někoho, pro koho děláš, ne? Musíš mít pro někoho cenu nebo máš něco, co by mohlo mít cenu pro nás, ne?“

„Snad by se dalo něco najít, co chceš udělat?“ pokývala Urgha hlavou.

„Přemyslím, že bychom počkali, až se přežene první vlna a zkusíme Cayenne v Jižní Americe u pobřeží Atlantiku, je tam kosmodrom, který nepatří Číňanům ani Australanům. Možná by se ti dal zařídít lístek domů a pro nás odměna. Ale jsou to šmejdi drazí.“

„Kakapitáne, poponorka nana prappravoboku, pět tisíc metrů,“ ozvalo se nervózní koktání Frankovo.

Blázen se otočil od Urghy k monitoru, kde se objevila tečka a mířila k nim.

„Franku, můžeš mi ji identifikovat?“

„Kakapitáne, vyvypadá toto nana čínskou sstíhací poponorku,“ odpověděl Frank.

„Ach jo,“ pomyslel si Blázen. Čínský stíhací ponorky byly přerostlé torpéda, posádka o dvou lidech se třemi samo-naváděcími torpédy. Jejich jediným úkolem bylo stíhat oběť a zničit ji přesným zásahem. Vzhledem k jejich schopnostem měnit rychle směr a pozici mohli svůj cíl snadno vmanévrovat před torpéda. Rádus Bláznovy ponorky byl příliš velký a nepružný.

„Kakapitáne, poponorka sese sstále rrychle ppřibližuje aa vyvypustila totorpédo,“ křičel Frank.

„Franku, uklidni se a ty Karlos vypusť falešný cíle. Snad ho zmateme,“ rozkázal Blázen a hmátl do popelníku pro odložený joint. Začal být trochu nervózní.

„Falešný cíle vypuštěny, kapitáne,“ ohlásil Karlos. Urgha si sedla do volného křesla a mlčela.

Na monitoru se ukázaly vypuštěný cíle a všichni napjatě čekali, jestli se torpédo chytí do pasti. Když už to vypadalo, že si torpédo falešných cílů nevšimne, jeho senzory zachytily signál a změnily směr k návnadám. Po několika sekundách torpédo zmizelo z obrazovky.

„Karlos, klesej do patnácti set metrů, snad mu zmizíme, tyhle ponorky nemůžou pod tisíc metrů.“

„Kapitáne, můžeme narazit do dna.“

„Začni klesat a zkus prohledat lodní archív, jestli v něm nejsou uloženy mapy dna. Nezapomeň, že tohle je čínská vojenská ponorka.“

„Dobře, Kapitáne,“ řekl Karlos a začal prohledávat archív. Na hloubkoměru se ukázalo tisíc metrů.

Ponorka stále klesala, čínská stíhací ponorka neměnila směr a stále se přibližovala. Hloubkoměr ukazoval třináct set metrů, když Karlos vykřikl. „Heuréka!“

„Našel si něco?“ zeptal se Blázen.

„Zlatí Čiňani, před dvaceti lety proběhlo mapování dna, když hledali suroviny. Nahrávám data do navigačního systému,“ povídal Karlos.

Na jednom z monitorů se ukázala mapa dna. Karlos se chvíli díval a pak vykřikl. „Dno! Sto metrů pod námi dno!“

„Zastavit klesání, vodorovně vpřed, ty vole!“ zařval Blázen.

Karlos se pevně držel řízení a dělal co mohl. Bublina ve vodováze se pomalu vracela do označeného středu a ponorka přestala klesat. Hloubkoměr ukazoval čtrnáct set metrů a čínská ponorka překročila tisíc metrů.

„Dadalší, totorpédo,“ ozval se Frank.

Karlos se otočil k Bláznovi.

„Kapitáne, před námi je svah do hloubky čtyř tisíc metrů, podle mapy má být před námi pohoří.“

Blázen moc dlouho nepřemýšlel.

„Karlos zamiř tam a zkusíme zmizet někde v údolích ve dvoutisících metrech.“

„Kapitáne, seš si vědom, že limitní hloubku máme dva a půl kilometru?“

„Jsem, ale co chceš dělat, klesej a pokus se setřást torpédo, po druhý nám finta s falešnejma cílema nevyjde.“

„Rozkaz, Kapitáne,“ stroze řekl Karlos, přihnul si z láhve a znovu chytl pevně řízení do svých rukou.

Ponorka začala klesat podél svahu do temný hlubiny a za ní mířilo torpédo s hlavicí natěšenou ničit.

Hloubkoměr ukázal devatenáct set metrů, čínský ohař se přibližoval k patnácti set metrům.

„To snad není možný, už dávno ji měl zničit tlak vody. Buďto v ní sedí šílenec a nebo mají novejš model,“ pomyslel si Blázen.

„Kapitáne hřebeny pohoří před námi, zkusím zmizet v jednom z údolí,“ ozval se Karlos, stočil ponorku prudce doleva a zamířil ještě hlouběji mezi hřebeny. V tu samou chvíli je o chlup minulo torpédo a zamířilo k nejbližšímu vrcholu. Lodí otrásla tlaková vlna a světla zamihotala.

Ocelový doutník stále klesal údolím, hloubkoměr ukazoval 2300 metrů, čínský pronásledovatel vypustil poslední torpédo a zmizel ze senzorů. Na monitoru se pohybovala jedna tečka a přibližovala se.

„Čičiňan iimplodoval, rarána jajako pprase,“ byl slyšet Frank ze svý nory.

„Kapitáne, jsme na 2400 metrech, zkusím prudký obrat vpravo, je tu nějaká proláklina, snad se tomu torpédu vyhnu,“ bez známky nervozity řekl Karlos. Ponorka sebou prudce šklubla, ozvalo se skřípění plechů, jak bokem dřela o kameny.

„Totorpédo, nanáraz dedeset sesekund,“ křičel Frank.

Skřípot stále trval. Karlos měl přitaženou páku k tělu, najednou plechy utichly a ponorkou otrásl prudký náraz. Torpédo vybuchlo.

Než se rozsvítila světla, bylo ticho. Ponorka se naklonila čumákem dopředu a bylo cítit, jak se pomalu po stráni podmořské hory začíná sunout kamsi do ještě temnějších hlubin.

První se probral Kapitán Blázen.

„Karlos, nahod' motory a vyrovnej ten křáp!“

Karlos hledal svoji láhev se zeleným obsahem, ale někam zmizela.

„Karlos, ty debile!“

„Jojo, kapitáne,“ zahučel Karlos a začal se věnovat kontrolním panelům. Blázen se pokoušel mezitím zjistit škody.

„Jacku, jak jsou na tom motory a lodní hydraulika?“

Jack se neozýval, tak ho zkusil Blázen zavolat ještě jednou. „Jacku, Jacku slyšíš mě?“

Ponorka stále klesala a hloubkoměr ukázal 2500 metrů. Varovná kontrolka překročení povolené hloubky blikala jako šílená.

„Jacku, kurva žiješ debile?“ opakoval Blázen do komunikátoru a Karlosovi se stále nedařilo spustit elektromotory.

„Kapitáne, tady Jack, ten podělanej náraz přišel zrovna ve chvíli, kdy sem si chtěl přihnout z láhve. Mám pocit, že mi vyrazila pár zubů,“ ozval se Jackův hlas.

„Jacku jak to vypadá? Karlos nemůže nahodit motory,“ zeptal se Blázen a sledoval napjatě hloubkoměr, kterému chybělo pár metrů do 2600.

„Kapitáne, čínská prskavka nám vybuchla přímo za prdelí. Myslím, že exploze vyhodila pojistky u motorů a hnula s pravou hřídelí, je tu průsak vody. Vydrž chvíli,“ mumlal Jack.

„Jacku, nemáme moc času, překročili jsme hloubku 2600 metrů a stále klesáme. Mapa dna ukazuje hloubky kolem pěti kilometrů. To nemůžeme přežít,“ odpověděl mu Kapitán.

„Karlosi, hloubkový a směrový kormidla fungují?“ obrátil se na Karlose.

„Kapitáne, diagnostika říká, že ano, ale bez zapnutých motorů půjdeme stejně ke dnu jak hromada starýho šrotu,“ odpovídal Karlos.

Kapitán Blázen procházel diagnostikou reaktoru. Ten byl uložen uprostřed lodi v místě těžiště v ochranném pouzdru. Kdyby došlo na nejhorší a hrozila by nekontrolovatelná reakce, dal se vyhodit z ponorky do moře, ale to v tuto chvíli nepřipadalo příliš v úvahu, protože by neměli před jeho explozí jak uniknout. Diagnostika proběhla a nehlásila nic nestandardního, žádný únik radiace či poškození palivových článků, světla svítila, energii dával.

„Energii máme,“ ohlásil Blázen a znova se dotázal Jacka, jaká je situace ve strojně.

„Kapitáne, pojistky sem nahodil, ať zkusí Karlos nastartovat,“ ohlásil Jack.

Hloubkoměr se přiblížil k 2700 metrům a napříč ponorkou prošel záchvěv. Tlak vodní masy se přihlásil. Blázen se otočil na Karlose.

„Teď a nebo tady všichni zařveme.“

Karlosovy ruce pobíhaly po ovládacích panelech a snažily se zapnout pohon. Znovu se ozvalo skřípění plechů, na které tlačilo okolní prostředí. Z některých ventilů začala pomalu odkapávat slaná voda.

2800 metrů ukazoval hloubkoměr, ponorka se zachvěla, když Karlos zkusil nahodit motory.

„Kapitáne, pravý motor běží, ale nepřenáší výkon na hřídel. Levý motor běží, lodní šroub má otáčky,“ ohlásil Karlos.

„Zkus nás vrátit do vodorovné polohy a zastav klesání,“ přikázal Blázen. „Jacku běž se podívat na pravou hřídel a udělej něco s tím průsakem.“

„Kapitáne, rozkaz,“ odpověděl Jack a zamířil k servisnímu průlezu u hřídele. Hlavou mu proběhla myšlenka, že by bylo fakt zbytečný zařvat v Severním moři, když si ještě stále pořádně nic neužil.

Hloubkoměr překročil 2900 metrů, když tubus ponorky narazil na skálu a mírně se naklonil na bok. Blázen se podíval na mapu a bylo mu hned jasné, že dna ještě stále nedosáhli.

„Kurva, Karlos, co levej šroub, už si ho ovládnul?“

Karlos držel jednou rukou řídicí páku a druhou zuřivě mačkal tlačítka na panelu.

„Kapitáne, teď!“

Blázen se zrovna díval na Urghu, aby zkontroloval její stav. Byla očividně v pořádku, ve světle žárovek viděl její zelený obličej a rudé oči. Měla pozvracený oblek a křečovitě se držela madel křesla. V tu samou chvíli ucítil tah levého šroubu, předeek ponorky se pomalu začal zvedat a bublina na vodováze se vracela ke svému středu.

„Kapitáne, bude to jízda cik-cak, řekl bych, že směrový kormidla nejsou plně pohyblivá,“ řekl Karlos a sledoval displeje. Hloubkoměr se zastavil a ukazoval 3025 metrů.

„Přestali jsme klesat, to je dobrej začátek,“ oznámil Blázen a vytáhl krabičku s marihuanou, aby si ubalil a zapálil. Cítil jak se ponorka opatrně dává do pohybu vpřed.

„Jacku, jak to vypadá s hřídělí?“ zeptal se Jacka.

„Kapitáne, chčije sem voda, čerpadla zatím stíhají, ale musíme vystoupat o pár metrů vejš, jinak nás voda rozmačká do velikosti plechovky od sardinek. Jsme na konstrukční hraně a myslím, že ani Číňani nepočítali, že by se potápěli do takových hloubek,“ řekl Jack.

„Teďka těžko říct, viděl si ten jejich stíhací krám, kam až se za námi vydal. To, že žijeme, je spíš náhoda a pořádná hromada štěstí,“ odpověděl mu Blázen.

Karlos se soustředil na řízení a snažil se ponorku zvednout. „Kapitáne, můžu vypustit balastní vodu, to by nám mohlo odlehčit.“

„Zkus to, Karlos,“ řekl kapitán Blázen.

Karlos natáhl levou ruku k jednomu z mnoha panelů, cosi navolil a ozvalo se hučení vodních pump.

„Zastavte tu vodu nebo tady zdechnu!“ Ozval se v tu chvíli Jack ze strojovny.

„Jacku, co se děje?“ ozval se kapitán.

„Vypněte kurva tu vodu nebo tady zdechnu. Náraz na horu asi poškodil výpusti zátěžový vody a pumpy to hrnou do komor s hřídělemi,“ křičel Jack.

„Vypni pumpy,“ zařval Blázen na Karlose, který už je vypnul, když slyšel Jacka řvát jak protrhnutýho. Blázen se podíval na hloubkoměr, 3016 metrů nevypadalo příliš uspokojivě a ponorka opět bolestí zaskřípěla.

„Myslím, že jsme pěkně v prdeli,“ ulevil si Blázen a mocně potáhl z jointu.

Urgha si mezitím papírovou utěrkou utřela obsah žaludku ze své sexy kombinézy a otočila se směrem k Bláznovi.

„Tak vám pěkně děkuji, poblila jsem si svůj jediný sváteční oblek.“

Blázen se po ní podíval s nechápavým výrazem.

„To byla legrace. Co budeme dělat teď?“ pokračovala Urgha.

„Urgho nevím, musíme ponorku někam posadit a někdo asi bude muset nejspíš ven,“ podíval se Blázen na Karlose.

„Karlos, co říkají mapy a sonar?“

„Kapitáne, kilometr od nás je asi ve 3000 metrech velká plošina. Podle mapy by vedle ní měla být hora, ale sonar nic takovýho nehlásí. Je to fakt divný,“ odpověděl mu Karlos.

„Nějakej kopec zatím řešit nebudeme, jseš schopnej nás tam dostat a ponorku posadit na kus rovný plochy?“

„Myslím, že jo,“ řekl Karlos a uvedl ponorku hlemýžďím krokem vpřed, ovládaje směr pouze levým motorem a kormidly, jak poškození dovolilo.

„Kapitáne, vodu jsem na chvíli zastavil, ale oprava nevydrží příliš dlouho, pokud nevystoupáme aspoň o pár stovek metrů blíž k hladině,“ ozval se Jack ze strojovny.

„Díky Jacku, se stoupáním bude problém, musíme ji posadit a někdo bude muset jít ven,“ odpověděl Blázen.

„Tak to velmi nerad slyším. Víš, že mě ven nedostaneš,“ s obavou v hlase odpověděl ze strojovny Jack.

Ponorka se pomalu přibližovala k plošině a palubou se nesl zvuk skřípání plechů a kroucení trubek.

„Blázne, jsme nad plošinou, připravit na přistání,“ ohlásil Karlos, posadil ponorku na dno a vypnul motory. „Tak jsme zastavili, co dál?“

Kapitán si zhluboka oddechl, seřel kapky vody z čela, které na něj dopadly z trubek nad hlavou.

„Zapni podrobnou analýzu okolí a hlavně potřebujeme obraz. Vypusť sondu, obhlédneme loď než půjdu ven.“

„Chceš jít ven, Blázne?“ zeptala se Urgha.

„Musím. Kapitán přeci opouští palubu vždycky jako první,“ s úsměvem ve tváři Blázen odpověděl na otázku a mezitím balil dalšího jointa. „Nejdřív počkáme na data ze sondy a sonaru, nepůjdu ven naslepo.“

Karlos dálkovým ovladačem v ruku sledoval obraz ze sondy. Ve světle silné lampy bylo vidět poškození zadní části ponorky. Pravá část byla pomačkaná od nárazu do skály a lopatky pravého lodního šroubu byly zahýbány. Už na první pohled bylo jasné vidět, že tohle škody na místě opravit nepůjdou. Budou se muset zaměřit na uvolnění výpustí balastní vody, jinak nemají žádnou šanci se dostat na hladinu.

„Kapitáne, máme dost velkou naději zhebnout tady tři kilometry pod hladinou, žejo?“ otočil se Karlos po Bláznovi.

„Asi by sis měl udělat svoje poslední čáry, kamaráde,“ řekl mu na to Blázen.

„Tady Jack, slyšíš mě? Ve strojně zatím dobrý, žádný viditelný průsak a hladina vody je na stejný úrovni. Blázne, půjdeš ven?“

„Jacku, budu muset. Jestli si viděl přenos ze sondy, tak víš jaká je situace na pravoboku. Nic dobrého,“ řekl Blázen a potáhl z omamné cigarety.

„Mohl bys laskavě pustit klimatizaci, je tady strašně zahuleno a pálejí mě oči,“ ozvala se Urgha.

„Urgho, nemohl,“ odpověděl stručně Kapitán Blázen.

„Kapitáne, údaje ze sonarů a sondy jsou fakt nějaký zvláštní,“ skočil jim do řeči Karlos.

„Jak zvláštní, můžeš mi podat bližší vysvětlení?“ otázal se Blázen.

„Kapitáne, já nevím jak bych popsal situaci, ale něco je tady divného. Asi dvě stě metrů před námi je jeskyně,“ řekl Karlos.

„Na podmořský jeskyni snad není nic zvláštního?“ podivil se Blázen.

„Ale na týhle zrovna jo, Kapitáne.“

„Co může být zvláštního na jeskyni tři tisíce metrů pod hladinou?“

„Jak bych ti Kapitáne popsal situaci? Obeplul jsem sondou okolí ponorky a plošina je příliš rovná, žádný viditelný nerovnosti, kromě bahna a kamení,“ povídal Karlos.

„Mořský proudy, v tom bych neviděl nic podezřelého,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, já nechci být podezřívavej k tvým zkušenostem, ale tohle není úplně v pořádku. Jeskyně má příliš pravidelný vstupní otvor, než aby byl přírodního původu.“

„Jak příliš pravidelný otvor?“ vyřeštil oči Blázen.

„Podívej se sám,“ ukázal Karlos na jeden z displejů.

Blázen se podíval a uviděl pravidelný otvor, který připomínal monstrózní vjezd do leteckého hangáru. V hlavě se mu honila spousta myšlenek a mozek nechtěl přijmout fakt, že tři kilometry pod hladinou moře by se nacházel hangár nebo ponorkový dok. Tok myšlenek přerušil Karlosův hlas.

„Kapitáne, znova říkám, plošina má pravidelný tvar a nemohly ji stvořit vodní proudy.“

„Chceš mi tvrdit, že jsme narazili na tajnou základnu nějakých Čínských šmejdů?“

„Kapitáne, to tvrdit nechci, protože by byla zakreslená na našich vojenských mapách a nesmrdí to tady zrovna novotou,“ odpověděl Karlos.

Blázen chvíli přemýšlel a pak se znova zeptal Karlose.

„Můžeš sondu poslat do jeskyně? Že bychom se podívali do útroby hory.“

Karlos vzal opět do rukou dálkové řízení sondy a vyslal ji směrem k jeskyni. Obraz před nimi se stával jasnější. Ve světle sondy byl vidět otvor, který stoprocentně nebyl přírodního původu. Jeho okraje byly z neznámého kovového materiálu, který lehce světélkoval a sonda pomalu vplula dovnitř. Kužel světla protínal tmu a bylo zřejmé, že prostor má víc než pár metrů krychlových. Asi po tři sta metrech se světle sondy ukázala hladká stěna, kolmo stoupající nahoru. Karlos přikázal sondě stoupat, světlo se pohybovalo po stěně a najednou se sonda zastavila. Byla na hladině.

„Kapitáne, narazili jsme na hladinu,“ řekl stručně Karlos.

„Chceš mi říci, že v jeskyni je atmosféra?“ opáčil Blázen.

„Kapitáne je a navíc dýchatelná. Sice je zvýšená hladina kyslíku, asi 30 procent objemových jednotek, ale senzory říkají, že je v pohodě dýchatelná.“

„To si z nás někdo dělá prdel,“ ulevil si z šoku Blázen.

„Jacku, Franku, Pongu, Řezníku, přijďte na můstek, tohle budete chtít vidět.“

Karlos mezitím sondou pokračoval v průzkumu jeskyně. Vypadala, že by se do ní vešla jedna větší vesnice klonů. Prostor byl tak rozlehlý, že ho světlo sondy nedokázalo celý osvětlit. Na můstek vešel Jack, Frank a Pong.

„Kde máte Řezníka?“ zeptal se Blázen.

„Už je zase ve svém halucinogenním rauši, tak jsme ho nebudili, aby nebyl nasranej, že jsme mu zase přerušili vejlet,“ odpověděl Jack. „A co tady vlastně máme?“

„Našli jsme jeskyni a není přírodního původu.“

„Šéfe, chceš jako naznačit, že ji někdo postavil?“ zeptal se Pong.

„Toto je je něnějaká bblbost, nene?“ mektal Frank.

„Bbost to není a skutečně vypadá, že ji postavil někdo inteligentní,“ řekl jim Blázen.

„Čičíňani?“

„Nemyslíme si,“ konstatoval Blázen.

Pong si prohlížel Urghu.

„Ty jsi si ublinkla, krasavice. Máš špinavý kabátek, chceš abych ti ukázal, kde máme pračku? Tohle musí hnedka dolů, kotě.“

Urgha natáhla ruku s pěstí a dala Pongovi přičuchnout.

„Dobře kotě, už mlčím.“

Jejich rozhovor zastavil Karlos. „Řekl bych, že je to dok. Myslím, že bych tam ponorku mohl dostat a na místě budeme chytřejší.“

Kapitán Blázen se k němu otočil. „Žádnou lepší variantu stejně nemáme, vepluj dovnitř a zkus nás dostat na čerstvej vzduch. Podle toho jak moc čerstvej bude.“

Karlos se podíval na Jacka. „Jacku, budeš muset jít zpátky do strojovny a hlídat vodu. Musím zkusit vytlačit něco z balastních nádrží a potřebuju, abys hlídal, jestli někde nebude prosakovat. Musím ten křáp zvednout nejdřív aspoň o metr a až budu uvnitř, tak o dalších dvacet metrů.“

„Už letím Karlosi,“ odpověděl Jack a rychlým krokem odešel směr strojovna.

Karlos zapnul levý motor a velmi pomalu upouštěl vodu z nádrží. Ponorka se zvedla o metr a zamířila směrem k otvoru ve skále. Karlos držel řízení a když se přiblížil k otvoru, bez chyby ponorku navedl a zamířil do jeskyně směrem ke světlu sondy.

Když dorazili ke stěně pod sondou, pokračoval v upouštění zátěžové vody a ponorka pomalu začala stoupat k hladině jeskyně.

„Kapitáne, přistáli jsme,“ řekl Karlos a šáhnul po láhvi s absintem. „Já mám fakt hotovo.“

„Pongu, Urgho, jdeme k průlezu,“ zavelel Blázen a trojice se vydala k otvoru na svobodu.

Kapitán vyšplhal po žebříku k uzávěru, otočil jím a zvedl poklop. Do ponorky vstoupil chladný vánek a Blázen se zhluboka nadechl.

„Bože, to je slast cejtít čerstvej vzduch, tedy pokud se dá hovořit o jeho čerstvosti.“

Vylezl na palubu a za ním šli hned Pong a Urgha. Rozhlíželi se, okolo viděli jen tmou a kužel světla ze sondy.

„Pongu, Urgho, jdeme světlu vstříc,“ zavelel a zamířil na čumák ponorky, kde viděl sondu. Když došli k sondě, uviděli, že pár metrů od nich se rýsuje ostrá hrana konce stěny a dále pokračuje suchá země.

„Pongu, vrať se pro kotvu, lano a baterky, půjdeme na souš,“ otočil se na Ponga a ten se okamžitě otočil a rychle běžel zpět k průlezu. Za pár minut se vrátil, měl svůj batoh a v ruce smotané lano s připevněnou kotvou.

Blázen s Urghou ustoupili a Pong zaujal kung-fu postoj, roztočil kotvu nad hlavou a hodil ji do tmy na břeh. Zatáhl za lano, kotva se za cosi zachytila a Pong uvázal volný konec lana na uzávěr vypustě raket voda-vzduch. Vyzkoušel pevnost a otočil se k Bláznovi.

„Půjdu první a ověřím, že kotva se kotva chytla pevně,“ nedal Kapitánovi příliš na výběr a začal šplhat po laně. Vyškrábal se na břeh, na chvíli zmizel z dohledu. Za chvíli se ozval Pongův hlas.

„Můžete za mnou, všechno je v pořádku.“

Blázen s Urghou vyšplhali na břeh, kde už stál Pong s připravenými baterkami, rozhlížející se po okolí.

„Šéfe, támhle je nějaký světlo. Bude nejlíp začít tam, je tady tma jak v prdeli.“

Tři postavy se vydaly za světlem v dáli. Kužely baterek křížovaly tmou a čím dál byla skupina od kotviště, tím byly kužely menší. Pak jejich pohyb ustal.

Blázen, Pong a Urgha stáli u malého obelisku popsaného neznámými znaky. Zhruba ve dvou třetinách výšky na úrovni hrudi jasně svítil symbol, který se podobal lidské dlani. Všichni se na sebe podívali a Blázen řekl, aby ustoupili.

Sám se přiblížil k obelisku, natáhl ruku a přiložil svoji pravou dlaň na symbol v kameni. Kapitán Blázen se zachvěl, mezi obeliskem a jeho hlavou přeskočilo několik modrých výbojů a zhroutil k zemi.

Najednou se začala rozsvěcovat světla vysoko u stropu jeskyně. Jak nabíhalo jedno za druhým, otevíral se před jejich zrakem pohled do světa ohromné jeskyně, která mohla minimálně zabírat plochu dvou čtverečních kilometrů. Kapitán Blázen se opatrně zvedal ze země.

Obelisk zhasl a pár metrů za ním se otevřely těžké dveře.